

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๓๙

ธรรมกระซิบ

เมื่อวานนี้ได้เล่าถึงเรื่องพระองค์หนึ่งให้ฟังใช่ไหม ลืมแล้วนะ ดูได้เล่าถึงเรื่องพระภิกษุมาลอยขึ้นไป เมื่อวานนี้เล่าไม่ใช่เหรอ นั่นละธรรมแสดงเมื่อมีภาชนะ ใจเป็นเวทีของธรรม ใจเป็นภาชนะของธรรม ธรรมเมื่อเข้าสู่ใจแล้วจะแสดงออกปฏิกิริยา ออกเป็นอาการต่าง ๆ ให้เห็น ถ้าไม่มีใจแล้วธรรมก็เหมือนไม่มี พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ธรรม ตรัสรู้ธรรมอันนี้เองแหละ ขึ้นมาแสดงฤทธิ์เดชปราบกิเลส เมื่อใจกับธรรมเข้ากันแล้ว ทีนี้จึงเป็นพลังอันใหญ่โต ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วจะแสดงได้ต่าง ๆ นานา ฟังซิพระท่าน ฆราวาสเขาก็ลอย

เพราะอันนี้มีอยู่ในปิติ ปิติ ๕ หรืออะไรเพราะเราลืมแล้ว เราเรียนมานานแล้ว จำได้แต่อุเพงคาปิติ นี่เป็นอุเพงคาปิติ ปิติที่ผาดโผน ทำให้ตัวลอยขึ้นไปท่านว่า สมาธิลอยขึ้นนี้เป็นประเภทหนึ่ง นี่ถ้าผลอดตกเจ็บนะ ถ้าไม่ประคองใจให้ดีแล้วตก ถ้าประคองใจให้อยู่ในระดับนั้นแล้วก็ค่อยลงแล้วขึ้น ถ้ากำหนดเข้าไปเรื่อย ๆ ขึ้น ถ้าผ่อนลงนี่อันนี้มันก็เบาลง ๆ นี่แหละพลังของธรรมอยู่ในจิตนั่นแหละ จิตเป็นเวทีธรรม เป็นภาชนะของธรรม เมื่อเข้านี้แล้วจะแสดงออกปฏิกิริยาได้ทุกอย่างไม่มีประมาณเลย เมื่อไม่มีภาชนะแล้วก็เหมือนไม่มี ธรรมมีอยู่ก็เหมือนไม่มี นี่แหละธรรมมีอยู่อย่างนั้น แต่ไม่มีอะไรเป็นเครื่องสัมผัสรับทราบ เก็บไว้ก็ไม่ปรากฏ นี่จิตเก็บไว้ก็ปรากฏขึ้นมา อย่างพระปิณโฑลภารทวาชะ ท่านเหาะขึ้นไปเอาบาตรไม้จันทน์ของเศรษฐีคนหนึ่ง

ศาสนามีหลายศาสนา ศาสนาใดก็มีแต่ศาสนาเลิศเลอทั้งนั้น ๆ เขาก็ทำบาตรไม้จันทน์แล้วเอาใส่ไม้ไผ่ใหญ่ ๆ สูง ๆ หรือไม้อะไรไม่รู้ เขาบอกเอาใส่ไม้ไปแขวนไว้สูง ๆ โน้นเลย ถ้าใครเหาะมาเอาบาตรลูกนี้ไปได้แล้ว หมดทั้งครอบครัวเราจะถวายตัวเป็นลูกศิษย์ ว่างั้น ใครก็ประกาศ เขาประกาศแล้ว ใครก็ว่าใครเก่งก็มา ไม่มีใครกล้าเหาะ ทีนี้เขาก็ดูถูกศาสนาว่าศาสนานี้มีแต่ลมปากไม่มีตัวจริง พอดีพระโมคคัลลันกับพระปิณโฑลภารทวาชะบินขบถไปถึงที่นั่น ก็ฟังเสียงเขาประกาศลั่นอยู่ เขาว่าศาสนานี้มีแต่ลมปากไม่มีความจริง บาตรไม้จันทน์ลูกเดียวเท่านี้ก็มาเอาไม่ได้ ให้เหาะขึ้นมาเอาถ้าว่าองค์ไหนเก่ง ๆ ศาสนาไหนเก่งก็ให้มาเหาะเอา ไม่เห็นมาเหาะเอาสักรายเดียวเลย จึงเห็นได้ชัดว่าศาสนานี้มีแต่ลมปากทั้งนั้น เสกสรรปั้นยกกันขึ้นเฉย ๆ ว่างั้น

พระโมคคัลลันกับพระปิณโฑลภารทวาชะก็หมั่นสั่นสะเทือน นี่ท่านได้ยินไหมว่า เพราะพระปิณโฑลภารทวาชะก็เก่งทางเหาะเหินเดินฟ้า พระโมคคัลลันก็เก่ง เก่งต่อ

เก่งไปด้วยกัน กำลังเขาประกาศลั่นอยู่พระปณิโกลการทวชะก็บอกว่า นี่ท่านได้ยินหรือยัง เขาประกาศดูถูกศาสนาว่ามีแต่ลมปาก ไม่มีความจริงติดอยู่เลยหรือศาสนา นี้ เขาประกาศแล้วบาตรไม้จันทน์แขวนอยู่นั้น เอ้า ท่านจะเหาะขึ้นก็เหาะขึ้น ท่านไม่เหาะผมจะเหาะ พระโมคคัลลาน์ก็เลยบอกว่า ท่านเหาะเลย เอ้าขึ้นเลย ท่านก็เหาะขึ้นไปเอาบาตรไม้จันทน์ ได้บาตรไม้จันทน์มาแล้วเขาพร้อมทั้งครอบครัวเศรษฐีใหญ่ก็ไปถวายตัวเป็นลูกศิษย์

พอได้บาตรไม้จันทน์ไปหาพระพุทธเจ้า ถูกพระพุทธเจ้าชมนาบเอาเลย ประสาบาตรไม้จันทน์มันวิเศษวิโสอะไร เหาะไปหาทำไม ชนาบใหญ่เลยเทียว ให้ไปทำลายบาตรไม้จันทน์ ไม่เอาไม่ใช่ แน่อย่างนั้นแล้วเห็นไหมพระพุทธเจ้า ศาสนาเวลาออกฤทธิ์ออกอย่างนั้นนะ เขาออกฤทธิ์เขาวาศาสนาที่มีแต่ลมปาก เวลาลมปากขึ้นไปเอาบาตรไม้จันทน์มาแล้ว แทนที่จะเอาไปใช้ตั้งที่เขาถือว่าเป็นของดีของดี ให้ไปทำลาย ประสาบาตรไม้จันทน์มันวิเศษวิโสอะไร ธรรมเลิศยิ่งกว่านี้มาแต่กาลไหน ๆ บาตรไม้จันทน์มันเลิศอะไร ประสาไม้ท่านว่า เอาไปทำลาย บอกเอาไปทำลายเลย

ต่อจากนั้นก็เลยทรงบัญญัติห้ามไม่ให้พระเหาะเหินเดินฟ้า มีบาตรไม้จันทน์เป็นต้นเหตุให้ทรงบัญญัติข้อนี้ขึ้น ห้ามไม่ให้พระเหาะเหินเดินฟ้ามันจะเป็นเรื่องอุทริไปเลิศเลอยิ่งกว่าโลกกว่าสังสารแล้วมันเป็นเรื่องของโลกไป ไม่ใช่เรื่องของธรรม ท่านเลยห้าม ถ้าขึ้นด้วยสมาธิภาวนาธรรมดานี้ก็ไม่มีปัญหาอะไร ตั้งใจเหาะเหินเดินฟ้าไปจริง ๆ ท่านห้าม ถ้าขึ้นโดยหลักภาวนาอย่างนี้ไม่เป็นอะไร อย่างพระองค์ที่ว่านี้ โห สูง ขึ้นสูงนะ ขึ้นสูงโน้นปลายไม้โน้น เหาะบั้งขึ้นเลย ลอยขึ้น ๆ ขึ้นบนต้นไม้โน้น ปลายไม้สูง ๆ โน้นมองดูที่ไหนแล้ว โห มันขึ้นแล้วนี่ แล้วค่อยพยุลงจิตมันก็ค่อยลง ๆ พอกำหนดอย่างนั้นอีกขึ้นอีก จะทำอย่างไรท่านว่าอย่างนั้น เราก็บอกวิธี

กับเวลาจิตสว่างนี้ นั่นเห็นไหมมนุษย์เรามีใจไหม นี่แหละใจต่อใจเห็นกันอย่างไรแหละ ปฏิเสธได้ไหมที่นี้ว่าคนทั้งคนไม่มีใจครองอยู่ในนั้น ใจตัวมันครองร่างนั้นละตัวมันพาไปเกิดไปตาย ตัวนี้แหละเกิดตาย ไม่ว่าเด็กไม่ว่าผู้ใหญ่ ไม่ว่าสัตว์ว่าบุคคลตายกองกันอยู่ ทับถมดินอยู่นี้เต็มอยู่ทั่วดินแดนนี้ มีแต่ใจดวงนี้แหละพาไปเข้าร่างนั้นร่างนี้ที่นี้เวลาภาวนาจิตสว่างนี้มองลงไปมันเห็นหมด ใจดวงไหนมีความผ่องใส ใจดวงไหนมีความมืดตื้อ มืดตื้อด้วยบาปด้วยกรรมนะ เห็นเต็มอยู่ในหัวใจนั้นหมดเลย นั่นฟังจิตใจไม่เหมือนกัน ท่านพูดอย่างอาจหาญนี้ ก็อย่างนั้นแล้ว บางดวงนี้มีตื้อเลย ไม่มีวิธีมีแวอะไรเลย กรรมหนักมากอย่างนั้น

นั่นละผู้มีกรรมหนักเป็นอย่างนั้น คือมันสร้างไว้ที่หัวใจนั้นนะ สร้างด้วยกิริยาอาการใด ไปผูกไปลักไปปล้นไปจี้ไปสะกดม ไปฆ่าไปฟันเขา ไปอะไรก็ตามล้วนแล้ว

ตั้งแต่ความชั่วช้าลามกทั้งหมด แล้วมันก็สั่งสมเข้ามาพักตัวอยู่ในใจนี้ ใจจึงเป็นใจที่มีดดำ มองดูใจเหมือนถ่านไฟ ไม่มีไฟก็ดำป้อมอยู่อย่างนั้น ใจบางดวงก็มีวีมีแวง ส่วนมากนักภาวนาใจมีแวง นั่นฟังชิต่านพูด นักภาวนาใจมีแวงว้าง

อันนี้ก็เข้ากันได้กับยายแก่คนที่อยู่หนองผือ มาเล่าเรื่องภาวนาให้หลวงปู่มั่นเรา ฟัง แก้วมองเข้ามาในวัดนี้สว่างจ้าหมดเลย แม่ชีคนนั้นแกพูดอย่างตรงไปตรงมา แกอาจหาญมาก แกมาราบท่านเรื่อย มาเล่าเรื่องภาวนาให้ฟัง พระเณรนี้รู้มละ เวลา..คือวันไหนแกมานะ มาตอนเช้าวันนั้นพระเณรจะรุมคอยฟังยายคนนั้นกับหลวงปู่มั่นสนทนาธรรมะกัน แกก็เล่าเรื่องของแกขึ้นเลย เรื่องภาวนา จิตใจของหลวงปู่ เรียกหลวงปู่ นี่สว่างครอบโลกธาตุ นอกนั้นก็สว่างไสว แล้วมองมาวัดหนองผือนี่สว่างทั้งหมดเลย ว้างั้น คือมีแต่พระภาวนา ดวงเล็กดวงใหญ่เหมือนดาว แกว่าอย่างนั้นนะ ดวงเล็กดวงใหญ่เหมือนดาวเต็มวัด ว้างั้น แน่ ๆ นักภาวนา ที่อื่นแกไม่ได้พูดนี้ แกมองมาวัด นั่นนักภาวนาเป็นอย่างนั้น

ใจที่มีธรรมในใจมันก็ส่องแสงออกมา ใจนี้เป็นภาชนะของธรรม หรือเป็นเวทีของธรรมแสดงออกมาในท่าต่าง ๆ แล้วแต่จะแสดง เมื่อมีภาชนะมีที่เก็บแล้วแสดงออกได้ทุกแห่งทุกมุม ประมาณไม่ได้ประมาณธรรมะของพระพุทธเจ้า ไม่มีใครคาดเดาถูกแหละ

อย่างพระองค์นี้เล่าก็นำฟังอยู่ ท่านว่าเวลาจิตมันสว่างไสวเต็มที่แล้ว มองดูที่ไหนมองดูใจรู้หมด ใครคิดว่ายังไง ๆ รู้หมด ไม่เพียงแต่มันผ่องใสมันเศร้าหมองนะ มันคิดยังไง ๆ รู้หมด โน่นนะรู้จนกระทั่งความคิดของเขา เขาคิดไปยังไง ๆ รู้หมด จิตดวงไหนสว่าง ดวงไหนเศร้าหมอง ดวงไหนมืดตื้อ ส่วนมากมีแต่มืดตื้อท่านว่า

นั่นเราสลดสังเวชไหมพากันฟังชิต ส่วนมากมีแต่มืดตื้อ ดวงมืดตื้อนี้แหละดวงจะพาลนรก ดวงใสสว่างจะพาไปดีไปสวรรค์ พรหมโลก ไม่สงสัยละ เพราะฉะนั้นใครให้พากันฝึกหัดจิตใจให้เป็นภาชนะของธรรมอันสว่างไสวบ้างจะดี

นี้แหละธรรมะมีอยู่อย่างนี้ละ เมื่อมีผู้ประกอบมีผู้ทำตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า จะแสดงให้เห็นอย่างนี้ ที่มันไม่มีไม่ปรากฏก็เพราะไม่มีใครทำไม่มีใครสนใจนั้นชิต มีแต่กิเลสตีตลาดแหลกหมด ๆ ด่าปี่ ๆ จิตดวงไหนก็ดี

ยายคนนี้แกรู้จริง ๆ รู้จิต ยายคนที่ว่านี้ หลวงปู่มั่นก็ชมอยู่ คือแกพิสดารแกรู้ ออกข้างนอก แกรู้หมดเรื่องจิตใจของใคร ๆ นี้ แกรู้ไปหมด บางที่ท่านก็ถาม ถามแบบตลกขบขันนะ แกรู้อย่างนั้นแกรู้แบบนี้ รู้ ๆ แล้วรู้ไหมจิตพระในวัดนี้ ทำไมไม่รู้ แกว่าอย่างนั้น แกพูดแบบขู่เลยนะ รู้หมดแหละ แกว่าอย่างนั้น จิตหลวงปู่มั่นสว่างครอบ

โลกธาตุโน้น ยกเอาหลวงพ่อดีขึ้นมาเลย รู้หมดแหละว่าฉันนะ มีแต่ฉันรู้ฉัน แล้วพระใน
วัดนี้เป็นยังไง รู้จิตท่านไหม รู้หมดนั่นแหละ แกว่ายังฉันนะ

พระเลยหัวเราะ บางองค์ก็จะหมอบแหละ อย่างหลวงตาบ้วนนี่หมอบ ให้แก
มองข้ามไปโน้นเสีย ไม่ให้เห็นใจเจ้าของเห็นใจหลวงตาบ้วน ใจมันมืดตื้อเข้าใจหรือเปล่า
เราจะหมอบให้แกมองข้ามไปโน้นเสียไม่ให้มามองเห็นเรา

เอ้า พอพูดอย่างนี้แล้ว ทีนี้จะวกกลับมา นี่จวนจะตายแล้วเปิดเสียบ้าง ใครจะว่า
โธ่หรือว่าอวด ไม่โธ่ไม่อวดก็แล้วแต่เถอะ เราจะเปิดเสียบ้างให้เป็นข้อคิดข้อระลึก
เพราะธรรมเป็นของมีอยู่ ธรรมเป็นของเลิศของประเสริฐ ผู้ปฏิบัติธรรมมีอยู่ ผู้รู้ธรรมมี
อยู่ แล้วก็ยกคนนี่แหละไม่ใช่คนอื่นคนใดนะ พอหลวงปู่มั่นมรณภาพลงเท่านั้นละ
วันนี้เปิดเทปด้วย เอ้าใครจะฟังก็ฟัง หลวงตาบ้วนลงนรกถ้าพูดผิดไปจากความจริงนะ
เราจะลงนรกเลย ให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟังบ้าง คติเครื่องเตือนใจ เป็นยังไงธรรมะของ
พระพุทธเจ้า

ทีนี้พอหลวงปู่มั่นมรณภาพแล้วเราก็อ้อนกลับมาจำพรรษาที่หนองผือ เพราะคิด
เริ่มปลงใจแล้วว่าจำพรรษาที่ถ้ำ...อ่าเกอวาริชภูมิ ไปดูสถานที่เหมาะสมแล้ว เริ่มแล้ว
ตั้งใจว่าจะจำพรรษาที่นั่นแล้ว เหมาะสม ก็พอดีมีโยมคนหนึ่ง แกอยู่บ้านแถวโน้นแหละ
แต่แกเคยไปหนองผือเรื่อย ๆ แกเป็นลูกศิษย์วัดหนองผือ แกไปมีพระหลวงตาสอง
สามองค์อยู่ที่นั่น ไปเห็นแล้วแกสลดสังเวช โห สลดสังเวช ว่าแต่ก่อนเคยเป็นตลาดพระ
ยั่วเยี้ย ๆ เต็มไปหมดในวัดโน้ว ไปคราวนี้ไม่มีพระ เหมือนวัดร้าง มีหลวงตาอยู่ ๓
องค์ ไปเห็นแล้วสลดสังเวชเหลือเกิน

แกมาเล่าให้เราฟัง แกไม่ได้มาหาอุบายชักชวนเราไปจำพรรษาที่นั่นแหละ คือ
ไปเห็นสภาพวัดหนองผือที่มันเปลี่ยนแปลงไปมากว้างั้น เหมือนวัดร้างเลย ไปเห็นแล้ว
สลดสังเวช แกมาเล่าให้ฟังเราก็อึ้ง ฟังด้วยความสลดใจนะ โธ่ วัดหนองผือเป็นวัดที่มี
บุญมีคุณต่อพระเถระตั้งมากมายก่ายกอง พระเถระมาเท่าไร ๆ หลังคาเรือนมี ๗๐
หลังคา แต่สามารถเลี้ยงพระได้ทั่วถึงหมด พระเต็มไปหมด ไปอยู่ที่นั่นเลี้ยงได้หมดเลย
แล้วทีนี้เวลาพ่อแม่ครูอาจารย์มรณภาพไป จนกลายเป็นวัดร้างนี้เป็นไปได้เธอ มัน
สมควรแล้วเธอ

เลยตัดสินใจในเวลานั้นเลย เราจะต้องกลับไปจำพรรษาหนองผือปีนี้ จวนแล้ว
นะนั่น จวนจะเข้าพรรษาแล้ว เดือน ๘ ขึ้น ๘ ค่ำ เพราะ ๑๕ ค่ำจะเริ่มเข้าพรรษา ขึ้น ๘
ค่ำเรากลับมาถึงหนองผือ มากี่มีพระ ๓ องค์จริง ๆ มากับท่านเพ็ง วัดถ้ำกลองเพลนี่
ที่แรกจะไปจำพรรษาร่วมกัน ๒ องค์ที่ถ้ำ เขาเรียกถ้ำอะไรทางอ่าเกอวาริชภูมิ อยู่ใน
แถวโน้นนะ หุงเชือกอะไร มีภูเขา ทางด้านตะวันตกมีถ้ำว่าจะไปจำพรรษาที่นั่น

เลยตัดสินใจเอาท่านเพิ่งไป ไม่ได้ละสงสารชาวหนองผือมาก มีบุญมีคุณต่อวัด วาอาวาสครูบาอาจารย์พระเถรมากมายขนาดไหน ที่นี้เวลาพ่อแม่ครูอาจารย์มรณภาพ ไปแล้ว มีพระหลวงตาอยู่ ๓ องค์เท่านั้น มันกินเหตุกินผลไป เหมือนไม่มีใครเหลียวแลเลย บ้านนี้เป็นเหมือนผ้าขี้ริ้ว เราต้องกลับไป เตรียมเลยทีเดียว พอตื่นเช้าขึ้นมาก็ เตรียมของไปออกเดินทางเลย มันไม่มีรถ เดินทั้งนั้นละ นอนค้างคืนหนึ่งก็มาถึง หนองผือ

พอมาถึงหนองผือแล้ว ที่นี้จะเข้าสู่จุดละนะ พอเข้ามาถึงหนองผือแล้ว ยายคนนี้ แหละแปกไปเรียกโยม โยมนี้ชื่อว่า....ไม่บอกละชื่อ เป็นหลานของยายคนนี้ แล้วโยมคน นี้แหละเป็นผู้ส่งบาตรหลวงปู่มันทุกวัน ๆ พอรับบาตรเสร็จแล้วโยมคนนี้เป็นคนสะพาย บาตรไปวัดทุกวัน ๆ ไม่เคยขาด เป็นอุปฐากของหลวงปู่มันเรา

นี่แกก็สงสาร ไปเรียกโยมคนนี้แหละมา นี่นะกูจะกระซิบให้มึงทราบ มึงต้อง ทราบนะ มึงรู้แล้วยังว่าวัดหนองผือนี่พ่อตายแล้วพ่อยัง มึงรู้ใหม่พ่อตายแล้วพ่อยัง จากนั้นก็ขึ้นมาหาหลวงตาบัวนะซิ แกว่าท่านมหา แต่ก่อนเรายังหนุ่มนี้ ท่านมหาบัวครอง วัดแทนครองธรรมแทนแล้ว ครองทุกอย่างสมบูรณ์เต็มที่แล้วนะ ให้มึงเคารพ เหมือนกันกับหลวงปู่มันนะ มึงอย่าปล่อยอย่าวางนะ ไม่มีใครรู้ละกูกระซิบให้มึง มึง อย่าไปบอกใครนะ

ไม่นานนักอีตาคคนนั้นแกมากระซิบเราอีก นี่แหละเรื่องมัน เหตุที่เราจะได้รู้นะ ธรรมดาจะเป็นบ้ากระซิบหาอะไรใช้ไหม เขาไว้ใจตัวเองเขากระซิบตัวเอง บอก มึงอย่า บอกใครนะ กูพูดโดยเฉพาะ ๆ ว่าจั้น หลังจากนั้นสองสามวันก็มากกระซิบเราอีก มันเป็น บ้าหรือโง่ไม่รู้ นี่ละเปิดเท่านั้นแหละพอ

ว่าพ่อตายพ่อยังนะ ว่าหลวงตาบัวครองวัดหลวงตาบัวครองธรรม ครองแบบ หลวงปู่มันนะ มึงอย่าปล่อยอย่าวางนะ กูกระซิบมึง มึงอย่าบอกให้ใครทราบนะ ตานั่นก็ มากกระซิบเราไม่ให้เราบอกใครทราบ ที่นี้เรากระซิบพวกนี้ก็ไม่ให้ใครทราบ มันเลย กระซิบตลอดไปหมดเลย ขบขันดี เลยเป็นเรื่องกระซิบไปหมด

นี่เราพูดถึงเรื่องญาณความรู้แก่นี้เก่งมาก เก่งจริง แกรู้หมดพระเถรในวัดนี้องค์ ไหนสว่างไสวขนาดไหน ๆ แกรู้หมดเลย อย่างเราไม่เคยพูดกับแกที่ไหน ไม่ได้เคยพูดกัน เลยนี่นะ ไม่เคยสนใจพูดกัน มีแต่คอยฟังเวลาแกมาพูดธรรมะกับหลวงปู่มันเท่านั้น ฟัง สนุกสนานรื่นเริงยินดี แกพูดรู้อันนั้น พวกเทวดาบุตรเทวดานี้แกรู้ละ แกรู้ทั้งนั้นแหละ พ่อ แม่ครูจารย์มันไม่ได้ปฏิเสธนี่

เทวดามาหา ผ่านเข้ามานี้ มาเฝ้าหลวงปู่มันนี่แกเห็นหมดแหละ ผ่านเข้ามาว่าจั้น นะ เทวดาผ่านเข้ามาฟังเทศน์หลวงปู่มันที่วัดหนองผือนี่ เวลาเทวดาผ่านเข้ามานี้ มา

เขาไม่มาหาโยมแหละ เขามาหาหลวงพ่อก็คือเทวดาไม่มาหาโยม โยมหมายถึงว่าแก แก แกกว่าหลวงปู่มันน้อยนะ อายุแกแก่กว่า เทวดาเขาผ่านเข้ามาหาหลวงปู่มันมาพึ่ง เทศน์แกเห็นนี่ แล้วพ่อแม่ครูจารย์มันไม่เห็นปฏิเสณี่

ก็อย่างนั้นแหละ รู้แล้วก็อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน แก่รู้จริงๆ เรื่องจิตใจ นี่ แก่ซี้ได้ถูกต้องเลยนะ ยังมีอยู่องค์นี้องค์หนึ่งนะ แก่ซี้ไปหาพระองค์ปฏิบัตินะ อยู่ตรงนั้นองค์หนึ่งๆ พระที่มีจิตเลิศเลอ นั้นอย่างนั้นละเห็นไปหมด จิตมันส่องไปเห็นหมด

ทีนี้ตอนพ่อแม่ครูจารย์มันมรณภาพแล้วเราไปจำพรรษาที่นั่น แก่ก็ออกมาแบบเดียวกันกับออกมาหาหลวงปู่มันนะ ออกมาหาเราที่นี่ หลวงปู่มันเสียไปแล้วเราไปจำพรรษาที่นั่น แก่ก็ออกมาจากบ้านมาหาเราตอนเช้า มานี้พักก็หน ๕ หน แก่มาจากบ้าน บ้านแก่ออกมาทางวัดนี้แหละไมไกลนัก ประมาณสัก ๑๐ เส้นกว่า ๆ นี่แหละ แก่พัก ๕ หน แก่ว่าสักไม้เท้ามาได้ ๕ หนมาถึงนี่ แล้วมาทำไม ก็มันอยากมานี่ แก่พูดอย่างนั้นแหละนิสัยแก่ พูดอย่างตรงไปตรงมา มาอะไรเราว่า ก็มันอยากมานี่ก็มาแหละ แก่มาเรื่อยมาหาเรา แล้วก็เข้ากับที่ว่าแก่ มึงอย่าปล่อยอย่างวางท่านนะ ให้มึงคอยแอบปฏิบัติ อุบัติจากท่านนะ เวลาผู้เฒ่าก็มาแบบนี้ มันมีคล้ายคลึงกัน

เรื่องธรรมเป็นอย่างนั้นละ ธรรมวิเศษ เวทีธรรมคือใจ ให้ปรับปรุงให้ดี ฟังนะ ใจที่โหนดคือให้ระวังให้ตื่นนะ นั้นละใจดวงมันจะพาลงนรก ใจที่มันมีตื้อมันขัดมันขึ้น ต้ออรรตต่อธรรมอยู่ตรงไหน นั้นแหละตรงจะพาลงนรกนะ อันไหนที่โล่งต่อธรรม อันไหนปฏิบัติต่อธรรมแล้ว ใจจะค่อยโล่งไป ๆ แล้วใจจะใสสว่าง ตายแล้วไปสวรรค์เลย ตายแล้วไปสวรรค์ พวกที่มีตื้อไม่มีทางไปสวรรค์ มีแต่ลงนรกทั้งนั้น พอใจขาดปั๊บนี้ก็ ตูมเลย ๆ นั้นละนรก ให้พากันปฏิเสณะว่านรกไม่มี แล้วเจ้าของละนะจะไปเป็นตัว ประกันนรกที่ว่าไม่มีนะ จะไปถูกแผดเผาอยู่นั้นนะ

วันนี้เปิดเสียแล้วนะ เทศน์มาได้ ๔๗ ปีนี้แล้ว ก็เทศน์เปิดหมดแล้วนี่นะ วันนี้เลยเปิด ระบุเข้าไปเสียเต็มเหนี่ยวเลยวันนี้ กระชิบว่างั้นเถอะ วันนี้กระชิบเสียเต็มเหนี่ยวเลย ธรรมกระชิบ ธรรมนี้เป็นธรรมกระชิบ กระชิบเรื่อยไปเลย แก่ก็แปลกก็จ้อง มาเล่าแหละ ถ้าเป็นอย่างเรานี้ไม่เล่านะ เพราะแก่พูดแก่พูดด้วยความฉลาดนี้ มึงอย่าไปบอกใครนะ กูบอกให้มึงคนเดียว กูสงสารมึง มึงอย่าไปเล่าให้ใครฟังเป็นอันขาดนะ บอกหลานเสียด้วยนะ เป็นหลาน แล้วคนนี้ก็เลยสงสารเราหรือใจไม่ทราบ เลยมากระชิบเราอีก เออชอบกล ถ้าเป็นเรานี้ไม่บอก ลงขนาดนั้นแล้วไม่บอก เพราะเขาไว้ใจ กระชิบกระชาบ กูดูพอแล้ว ว้างั้น บอกว่ากูดูพอแล้ว

แล้วแกก็ออกมาเหมือนกับพ่อแม่ครูจารย์มันยังอยู่นะ อุตส่าห์ออกมาหาเรา พอฉันเสร็จแล้วแกก็มา ขึ้นมาคุยธรรมะลั่นเลย สนุกนะแกพูดธรรมะ พูดด้วยความรู้ คนไม่ได้ศึกษาเล่าเรียน หนังสือตัวเดียวก็ไม่ได้นี่ แกพูดนี้รำเริงมาก พระเณรนี้รู้มเลย เวลาแกพูดมันน่าฟังทั้งนั้นนี่ พูดด้วยความรู้ออกในแง่ต่าง ๆ รู้พวกอินทร์พวกพรหม พวกเทวบุตรเทวดา มานี้มาหาพ่อแม่ครูจารย์มันที่ไร แกเล่าทั้งภายนอกเล่าทั้งภายใน พ่อแม่ครูจารย์มันไม่เห็นคัดค้านตรงไหน ไม่มีค้านนะ ถ้าผิดตรงไหนค้านทันทีเลย

อย่างที่ว่าแกจะไปเกิดในหลานนั้นก็เหมือนกัน ดังที่เขียนไว้ในประวัติ ๆ นี้แหละ ยายคนนี้แหละแกจะไปเกิดในท้องหลานสาว พอพิจารณาลงไปจิตละเอียดแน่วลงไป แล้ว กำหนดดูแล้วเป็นสายเหมือนใยบัวนี่ เป็นสายยาวเหยียด ตามสายไปตามไป ๆ เข้าท้องหลาน จากนั้นก็ปั๊บปั๊บบ๊วขึ้นมา โอ้ กระจวนกระจวยที่นี้ พอออกจากนั้นแล้วก็วิ่งมาหาพ่อแม่ครูจารย์มันเรานี้ มาเล่า

นี่ใครก็ฟังกันทั้งวัดปฏิเสธได้หรือ โห หลวงพ่อ ทำไมเป็นอย่างนั้น โยมภาวนา เมื่อคืนนี้เป็นอย่างนั้น ๆ นะ ก็เลยเล่าให้ฟัง พ่อแม่ครูจารย์มันแทนที่จะปฏิเสธว่าไม่จริง ไม่นะ พอทางนั้นเล่าให้ฟังท่านนั่งนิ่งสักนาทีกว่า ๆ ท่านไม่พูดอะไรละ ทางโน้นเล่าพอจบลงแล้ว ทางนั้นก็นิ่งทางนี้ก็นิ่ง สักเดียวแพล้บออกมาเลย ให้กำหนดตัตนะ เวลานี้ยังไม่ได้ไปถือกรรมสิทธิ์ ให้กำหนดตัต เพียงไปจับจองไว้เท่านั้นแหละ นั่นละ โยมนี้ตายแล้วจะไปเกิดท้องหลานรู้ไหมละ เวลานี้กำลังไปจับจอง แต่เจ้าตัวยังไม่ไป ใ้รับกำหนดตัตนะ ให้ตัดสายใยนั้นนะ

โอย ใครก็ฟัง ดานี้ไม่หลับแหละ จนตาแห้ง สีสตาจ้องปากก็อ้าด้วย ปากหลวงตาบวก็อ้าด้วย มันอ้าด้วยกันหมด ก็พบสิ่งไม่เคยได้ยินไซ้ใหม่ละ ท่านบอกกำหนดให้ตัตนะ ไม่ได้นะ โยมนี้ตาย พอออกจากนี้ปั๊บบ๊วตายแล้วจะไปอยู่ท้องหลานนี้ละ เวลานี้กำลังไปจับจองที่ไว้อยู่แล้ว แต่เจ้าตัวยังไม่ไป

นั่นฟังซิให้กำหนดตัต คือตัดทางโน้นมันก็ขาดจากกรรมสิทธิ์ที่จับจองนั้นก็แล้วไป นี่ละที่ว่าสภานุขึ้น พวกหนึ่งไปจับจองว่าจะเกิดแล้ว ทำไมจึงต้องไปตัตอย่างนั้น มันไม่เป็นการฆ่าสัตว์ฆ่ามนุษย์หรือ ว่างั้น ถึงได้แก่กันไม่ได้เป็นการฆ่า เพราะอันนี้เป็นเพียงไปจับจองเฉย ๆ ยังไม่ได้โยกย้ายตัวไป เพียงไปจับจองที่นี้เท่านั้น เหมือนเราไปจองบ้านใหม่ ไปจองไว้แล้วก็กลับมาอยู่บ้านเก่า ออกจากนี้เราก็จะไปอยู่บ้านใหม่ ยังไม่ได้ไปปลูกทำลายเสียก่อน นั่นละเรื่องราวมันเป็นอย่างนั้น

ธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นของพิสดารมากจริง ๆ สำคัญก็คือปรับใจเจ้าของ ให้ภาวนาให้จิตสงบเย็นแล้วจะเห็นสิ่งต่าง ๆ ไม่เคยรู้เคยเห็นจะเห็นที่ในใจ ๆ แผลกประหลาดอัศจรรย์มีอยู่ในนี้หมดเลย อยู่ในใจที่เป็นเวทีของธรรมนี้ ธรรมเข้าในเวที

ธรรมอยู่ในภพขณะนี้แล้วจะแสดงลวดลายออกทุกแห่งทุกมุมเลย แต่ก่อนธรรมไม่มีที่สถิต แล้วก็เหมือนไม่มีธรรมอยู่อย่างนั้นนะ พอมีที่สถิตมีที่ยับยั้งมีที่อยู่ที่อาศัยแล้ว ที่นี้ก็แสดงลวดลาย แสดงได้หมด

คอยฟังพระองค์นี้ท่านจะว้าวังใจต่อไป ให้ท่านพิจารณาภายใน ตรงนี้ตรงจุด จุดจะระเบิดภพชาติละ ที่สอนเข้ามาในจุดนี้เป็นจุดที่จะระเบิดภพชาติความเกิดแก่เจ็บตายให้สูญชากไป จุดนี้แหละ จุดเหล่านั้นไม่ใช่ มันเป็นเรื่องใช้ตามนิสัยของคนเฉย ๆ นิสัยใครอยากจจะรู้จะเห็นอย่างไร มันก็รู้ไปเห็นไปไม่แน่นอนนัก แต่อันนี้แน่ อริยสัจนี้แน่ ใครที่จะผ่านพ้นโลกไปต้องผ่านอริยสัจนี้ก่อน

นี่กำลังให้ท่านพิจารณาเข้ามาภายใน ให้มาตวงในนี้ให้แตกกระจาย พออันนี้แตกออกไปแล้วภพชาติจะแตกละ จิตดวงที่ว่านั้นสำคัญมากนะ ให้พากันบำรุงจิตใจอย่าฝืนพระพุทธรูปเจ้าถ้าไม่ยอมจม ถ้าใครอยากจมแล้วให้ฝืนคำสั่งสอนของพระพุทธรูปเจ้าที่เลิศเลอนั้น ก็เลิศเลิศเลออะไร มีแต่หลอกต้มตุ๋นคนทั้งนั้นเลิศเลออะไรแล้วเชื่อมั่นมากก็ก่อกบฏแล้ว เชื่อกิเลสนั้นเชื่อมานานเท่าไรแล้ว ตายเพราะกิเลส จมเพราะกิเลสมานานเท่าไรแล้ว ไม่พากันคิดบ้างเธอ

ธรรมพระพุทธรูปเจ้าประกาศกังวาน รื้อถอนขนสัตว์โลกออกจากวัฏสงสารนี้มาก ต่อมาก ไม่ได้คิดกันบ้างเธอข้อนี้ หรือเชื่อแต่กิเลส ดูหัวใจเจ้าของบ้างชิมันคึกมันคะนอง มันไม่มีบาปมีกรรมในหัวใจ มันอยากทำอะไรก็ทำ ความอยากทำคือกิเลสต้มตุ๋นคน

เรานี้มีแต่พูดคนเดียว ว้อ ๆ ๆ เหมือนบ้านะ อ้าวจริง ๆ นี่ นี่แก่มานี้ค่อยเปิดออกบ้าง ค่อยแยบออก ๆ แต่ก่อนไม่ หูหนวกตาบอด ไปไหนเขาบอดเราบอด เขาหนวกเราหนวก เหมือนไม่รู้ไม่ชี้เรื่อยเลย นี่อ้าวผู้ที่มีสติปัญญามีนิสัยยังมีอยู่ที่นี่ จะไม่ได้รับผลประโยชน์อะไรเลย เลยแยบออกมาบ้างเพื่อให้ได้ยึดหลัก เราไม่ได้มีเจตนาโอ้อวด อวดไปหาอะไรของเท่าเดิม อวดเท่าไรก็เท่าเดิมนั้นแหละ จะให้มันวิเศษวิโสกว่านั้นไม่ได้ละ มันเท่าเดิมนั้นแหละอวดไปหาอะไร นอกจากให้เป็นคติแก่ผู้อื่นเท่านั้นเอง นี่ก็แยบออกมาแล้ววันนี้

ที่นี้ให้พระละ ธรรมะก็พูดแล้ว วันนี้ยังพูดธรรมะสำคัญเสียด้วยนะ